

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ซึ่งเป็นกฎหมายหลักของการจัดการศึกษาของชาติ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 6 ว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไป เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มาตรา 8 การจัดการศึกษาให้ยึดหลัก ดังนี้ (1) เป็นการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน (2) ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และมาตรา 26 ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ สังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่กันไปกับกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา นอกจากนี้ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก ยังมีเป้าหมายในการดูแลช่วยเหลือเด็กและครอบครัวให้อยู่ในสภาพที่มีมาตรฐานในการดำรงชีวิตที่ดี ได้รับการดูแลให้มีพัฒนาการตามวัย และเด็กทุกคนต้องมีหลักประกันความปลอดภัย ได้รับการคุ้มครองจากผู้เกี่ยวข้อง ทั้งเด็กที่ประสบปัญหา และเด็กที่ไม่ประสบปัญหา โดยระบุไว้ ดังนี้ หมวด 2 มาตรา 22 การปฏิบัติต่อเด็ก ไม่ว่ากรณีใด ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และมาตรา 23 เด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์ และเด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่อยู่ในสภาพที่จำต้องได้รับการสงเคราะห์ พ.ศ. 2549 กฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำคามผิด พ.ศ. 2549 กฎกระทรวงกำหนดเด็กที่จำต้องได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ พ.ศ. 2549 อีกด้วย นอกจากนี้ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการและบุคลากรทางการศึกษา พุทธศักราช 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2551 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 และ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 มาตรา 42 บัญญัติให้ ก.ค.ศ.กำหนดตำแหน่ง ครู สายงานการสอนปฏิบัติหน้าที่หลักในการจัดการเรียนการสอน การส่งเสริมการเรียนรู้ พัฒนาผู้เรียน ปฏิบัติงานทางวิชาการของสถานศึกษา พัฒนาตนเองและพัฒนาวิชาชีพ โดยกำหนดให้ลักษณะงานเกี่ยวกับการจัดระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นภาระงานหนึ่งในมาตรฐานตำแหน่งครูอีกด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563 : 3)

การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขตามที่สังคมมุ่งหวัง โดยผ่านกระบวนการจัดการศึกษา จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทุกคน ทั้งบุคลากรในโรงเรียน ได้แก่ ผู้บริหาร ครูผู้สอน และบุคลากรภายนอกโรงเรียน เช่น ผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ชุมชน องค์กร ทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งต้องร่วมมือกันดำเนินกิจกรรมเพื่อเป็นการส่งเสริม สนับสนุน นักเรียนให้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ นอกจากนี้แล้วต้องร่วมกัน ดำเนินการป้องกันและช่วยเหลือแก้ไขปัญหาต่าง ๆ โดยนับตั้งแต่เมื่อปีการศึกษา 2544 เป็นต้นมา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ร่วมกับกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ได้จัดทำระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียนขึ้น และได้มอบหมายให้ทุกคนศึกษาในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบในการเสริมสร้าง คุณภาพชีวิตผู้เรียนและแก้วิกฤตทางสังคม ให้นำระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนมาประยุกต์ใช้ และพัฒนา ให้เหมาะสมกับบริบทของตนเอง โดยมุ่งหวังให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกคน ร่วมมือกันดำเนินงานและที่ สำคัญที่สุด คือ บทบาทของครูที่ปรึกษาที่ต้องดูแลเอาใจใส่นักเรียนในความดูแลทุกคนอย่างเต็ม ความสามารถด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจอย่างกัลยาณมิตร ทั้งนี้ เพื่อสามารถให้ความ ช่วยเหลือนักเรียนได้ทั้งในเชิงสร้างเสริมภูมิคุ้มกัน การป้องกัน มิให้เกิดปัญหาการส่งเสริมการพัฒนา ตามศักยภาพ เพื่อสามารถแก้ไขปัญหาเบื้องต้นได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2556 : คำนำ) แต่ในระยะที่ผ่านมากลับพบว่า ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน กลับมีความซับซ้อน และหลากหลายจากสภาพต่าง ๆ มากขึ้น ดังที่ ศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2558 : 87) ได้สรุปว่า ใน สถานการณ์ปัจจุบันพบว่า เด็กและเยาวชนได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดของกลุ่มอาชญากรรม ต่าง ๆ จำนวนมาก ซึ่งวัยของเด็กและเยาวชนนั้น เป็นวัยแห่งการอยากรู้อยากลอง มีไฟแห่งการเรียนรู้ อยู่มากและโดยส่วนใหญ่ไม่สามารถระงับความต้องการของตนเองได้ พฤติกรรมในลักษณะนี้ มักจะทำให้ ได้เข้าไปประกอบเหตุที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเป็นจำนวนมาก เช่น การทะเลาะวิวาท การทำร้าย ร่างกาย การลักขโมย เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน หรือเงินที่จะนำไปใช้ตอบสนองความต้องการของตนเอง การทดลองเสพยาเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ ทั้งที่สมัครใจและไปข่มขืนผู้อื่น หรือแม้กระทั่งการทำแท้ง ที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เด็กและเยาวชนต้องทำความเข้าใจ ว่าเป็นการกระทำ ที่ผิดกฎหมายทั้งสิ้น สอดคล้องกับ สุวิจักขณ์ สายช่วย (2562 : 2 - 4) ที่ได้สรุปว่า ในปัจจุบันสังคมไทย มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกับสังคมในทุกรัฐของโลก โดยเป็นการเปลี่ยนแปลง ที่เป็นไปแบบก้าวกระโดด ในเกือบทุกมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง การปกครอง ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการสื่อสาร ซึ่งมีอิทธิพลต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ มีการไหลทะลักของข้อมูลข่าวสาร มีการแสดงออกถึงความรุนแรงและซับซ้อนขึ้นทุกวัน ปรากฏการณ์ ดังกล่าว ส่งผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีวิตของบุคคลทุกระดับ ก่อให้เกิดปัญหามากมายหลายประการ ต่อเด็กและเยาวชนในวัยเรียน

ซึ่งก่อให้เกิดความทุกข์ ความวิตกกังวล ความเครียด มีการปรับตัวไม่เหมาะสม ปรับตัวไม่ได้หรืออื่น ๆ ส่งผลเสียต่อสุขภาพจิตและสุขภาพกายของทุกคนที่เกี่ยวข้อง และกลุ่มที่น่าเป็นห่วงมากที่สุด คือนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่น ที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย และจิตใจอย่างรวดเร็ว วุฒิภาวะทางอารมณ์ยังไม่สมบูรณ์ มีความสับสนในการวางบทบาทของตนเองในสังคม ขาดทักษะและประสบการณ์ในการเผชิญหน้ากับปัญหา เกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย และเกิดความสับสนต่อการปฏิบัติตนในกลุ่มเพื่อน มีพฤติกรรมแสดงออกที่ไม่เหมาะสมจากสาเหตุสำคัญ และปัจจัยเสี่ยงจากสิ่งต่อไปนี้

1. ปัจจัยเสี่ยงจากสภาพครอบครัว เป็นผลมาจากการเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นสำคัญ ครอบครัวที่ใช้วิธีการเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนแสดงออกในทางที่ไม่ถูกต้องปล่อยปละละเลย ใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา ครอบครัวแตกแยก บีบบังคับหรือกดดัน คาดหวังในตัวเด็ก และเยาวชนมากเกินไปจนเกินความเป็นจริง ขาดความรัก ความอบอุ่น ความสามัคคีต่อกัน ขาดการอบรมบ่มนิสัยที่ดี ย่อมส่งผลทำให้เกิดการขาดจุดหมายปลายทางที่ดีของชีวิต

2. ปัจจัยเสี่ยงจากโรงเรียน ยังมีโรงเรียนจำนวนไม่น้อยที่ยังขาดการพัฒนาการเรียนอย่างรอบด้าน ขาดความพร้อมในการพัฒนา ขาดการเอาใจใส่แก่นักเรียนอย่างจริงจัง ขาดการจัดการที่เหมาะสมในการพิทักษ์ ปกป้อง คุ้มครองและให้การช่วยเหลือนักเรียนอย่างเท่าทัน

3. ปัจจัยเสี่ยงจากชุมชนและสังคม สังคมไทยขาดการจัดระเบียบแบบแผนในชุมชน ชุมชนมีความอ่อนแอขาดสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกันระหว่างสมาชิกในสังคม ต่างคนต่างอยู่ ปล่อยปละละเลยแสวงหาผลประโยชน์จากเด็กและเยาวชน ยอมรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ไม่สร้างสรรค์ ละเลยต่อปัญหาเด็กและเยาวชน ไม่ให้ความสำคัญต่อทำที่หรือข้อเรียกร้องของเด็กและเยาวชน ไม่แสวงหาแนวทางป้องกันหรือทางออกที่ดีร่วมกันในสังคม

4. ปัจจัยเสี่ยงจากเพื่อน ถ้ามีเพื่อนที่นิสัยเกเร ก้าวร้าว หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ก็จะทำให้เด็กและเยาวชนก้าวพลาดในการดำเนินชีวิต เด็กและเยาวชนมักจะถูกบีบบังคับ กดดันจากเพื่อนให้มีพฤติกรรมไปในทางที่กลุ่มของตนเองต้องการ

5. ปัจจัยเสี่ยงจากตัวของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นบุคลิกภาพเฉพาะตัวของแต่ละคน ตามลักษณะการเลี้ยงดูและสังคมรอบตัว บางคนมีข้อจำกัดในการเรียนรู้ ขาดความตระหนักและรับรู้ในคุณค่าของตนเอง ขาดทักษะการคิด บกพร่องทางการเรียนรู้ ปฏิเสธค่านิยมที่ดีงามหรือหลักธรรมทางศาสนาที่ตนนับถือ มีความเครียด ควบคุมตนเองไม่ได้ มีปัญหาด้านสติปัญญาและสุขภาพจิต

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2563 : 4) ได้สรุปไว้ว่า พระบรมราชโองบายของพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 10 ด้านการศึกษาความว่า การศึกษา คือความมั่นคงของประเทศ พระองค์ท่านทรงมีพระราชประสงค์ในการสร้างให้คนไทยให้มีคุณสมบัติ 4 ด้าน คือ 1) มีทัศนคติที่ถูกต้องต่อบ้านเมือง 2) มีพื้นฐานชีวิตที่มั่นคงมีคุณธรรม 3) มีงานทำมีอาชีพ และ 4) เป็นพลเมืองดี โดยมีนโยบายสำคัญและกำหนดให้ ปีการศึกษา 2563 “เป็นปี สพฐ. ห่วงใย ใส่ใจเด็กนักเรียน”

ดังนั้น สถานศึกษาจึงต้องมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านความรู้ ทักษะและคุณลักษณะที่ดีโดยผ่านหลักสูตรและกระบวนการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ ควบคู่ไปกับการปลูกฝังบ่มเพาะอุปนิสัย เพื่อให้มีพฤติกรรมคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยมีระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่ดี สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้ให้ความสำคัญและกำหนดเป็นนโยบายด้านคุณภาพผู้เรียนมีเป้าประสงค์ คือ ผู้เรียนทุกคนมีทักษะชีวิต มีสุขภาพที่เหมาะสมตามวัย มีความเข้มแข็ง อดทน และสามารถพึ่งตนเองได้ในสังคม อนาคตที่ซับซ้อน สามารถป้องกันตนเอง จากภัยคุกคามรูปแบบใหม่และป้องกันตนเอง จากปัญหาเสพติดได้ โดยได้ให้ความสำคัญของการพัฒนา และแก้ปัญหาเด็กนักเรียนและเยาวชนในสังคมไทยเป็นอย่างดี เพราะเป็นแนวทางในการพัฒนาสร้างผลผลิต ผลลัพธ์ให้เกิดกับผู้เรียน ให้มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 – 2564) และยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี ที่สามารถตอบสนองต่อเป้าหมายของการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ที่เน้นการวางรากฐานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบโดยมุ่งเน้น การพัฒนาและยกระดับคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัย ให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ดี เก่ง และมีคุณภาพพร้อมขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปข้างหน้าได้อย่างเต็มศักยภาพ เพื่อให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาของสถานศึกษา ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ เพราะสถานศึกษาเป็นสถานที่ที่เด็กนักเรียนมีความใกล้ชิดมากที่สุด รองลงมาจากครอบครัว ผู้ปกครองให้การยอมรับและคาดหวังว่าจะได้รับความรู้ การอบรมสั่งสอนการดูแลด้วยการเอาใจใส่ สถานศึกษาจะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของเด็กนักเรียนเป็นหลัก ให้นักเรียนได้อยู่ในสภาพแวดล้อมทางการศึกษาที่มีความปลอดภัย การจัดการเรียนการสอนครอบคลุม ทั้งด้านความรู้ ทักษะ สมรรถนะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ รวมทั้งสอนทักษะชีวิตที่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตที่ปลอดภัย และมีคุณภาพ ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) คือ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความรู้ คู่คุณธรรม มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ นั่นคือ นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เป็น “คนดี เก่ง และมีความสุข” นอกจากนี้ ครูจะต้องบูรณาการเนื้อหาความรู้ และพัฒนาคุณภาพเด็กนักเรียนให้มีความพร้อมอย่างเป็นองค์รวม โดยการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตนักเรียน และแก้วิกฤติทางสังคม สถานศึกษาต้องจัดระบบงาน กิจกรรมที่ส่งเสริมความประพฤติให้เหมาะสม ความรับผิดชอบต่อสังคมและความปลอดภัยให้กับเด็กนักเรียน พัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยการนำกระบวนการของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน 5 ขั้นตอน ได้แก่ การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล การคัดกรองนักเรียน การส่งเสริมนักเรียน การป้องกันและแก้ไขปัญหา และการส่งต่อ ให้สามารถนำไปใช้ในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม นักเรียนจะต้องได้รับการพิทักษ์ ปกป้อง ค้ำครอง และดูแลโดยมีผู้บริหารสถานศึกษา ครูและบุคลากรทางการศึกษาในสถานศึกษา เป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิต

โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช เดิมคือ โรงเรียนศึกษาพิเศษนครศรีธรรมราช ประกาศจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 30 มีนาคม พ. ศ. 2538 สังกัดกองการศึกษาพิเศษ (เดิม) กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีปรัชญาของโรงเรียน คือ “พัฒนาผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพ สู้สังคมอย่างมีคุณค่า” ปัจจุบันเป็นโรงเรียนสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งอยู่เลขที่ 147 หมู่ที่ 8 ตำบลหนองหงส์ อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีเนื้อที่ประมาณ 25 ไร่ ทิศเหนือติดกับโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช ทิศใต้ติดกับโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 19 จังหวัดนครศรีธรรมราช ทางด้านหน้าของโรงเรียนติดถนนสายทุ่งสง - นาบอน โรงเรียนศึกษาพิเศษนครศรีธรรมราช (เดิม) ได้เปิดรับนักเรียนปีการศึกษา 2539 เป็นปีการศึกษาแรก โดยรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา ในเขตพื้นที่บริการของโรงเรียน ได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ตรัง พัทลุง กระบี่ สุราษฎร์ธานี และจังหวัดใกล้เคียงอื่น ๆ โดยรับทั้งนักเรียนประจำและไป-กลับ ซึ่งในปีการศึกษาแรก โรงเรียนได้รับความอนุเคราะห์จากโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 19 จังหวัดนครศรีธรรมราช ให้ใช้หอนอน 1 หลัง เป็นสำนักงานชั่วคราว ใช้เป็นห้องเรียน และเป็นห้องพักของนักเรียนชาย และยังได้รับความอนุเคราะห์จากโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยให้ใช้เรือนพยาบาลเป็นที่พักของนักเรียนหญิง เป้าหมายในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองได้ โดยไม่เป็นภาระต่อครอบครัวมากเกินไป อีกทั้งเพื่อให้นักเรียนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและสามารถประกอบอาชีพได้ตามความเหมาะสม ในปัจจุบันปีการศึกษา 2563 โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนรวมทั้งหมดจำนวน 369 คน ผู้บริหาร จำนวน 1 คน รองผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 3 คน ข้าราชการครู จำนวน 47 คน พนักงานราชการ จำนวน 31 คน ลูกจ้างประจำ จำนวน 2 คน (ปฏิบัติหน้าที่คนครัวจำนวน 1 คน นักการภารโรง จำนวน 1 คน) เจ้าหน้าที่ธุรการ จำนวน 1 คน และลูกจ้างชั่วคราว จำนวน 43 คน

ผู้ประเมินได้ย้ายมาดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2559 ได้ดำเนินการวางแผนในการบริหารจัดการสถานศึกษา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา โดยใช้กระบวนการและแนวทางการบริหารหลากหลายรูปแบบและวิธีการ ทำให้สามารถพัฒนาผู้เรียนได้ตามเป้าหมายได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น โดยเฉพาะการพัฒนาผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเฉพาะทางที่มีความยุ่งยากและซับซ้อน ซึ่งเป็นนักเรียนที่จะต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษมากกว่านักเรียนปกติทั่วไป รวมถึงการดำเนินงานกับกลุ่มที่มีความต้องการและมีความสามารถพิเศษ ตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เกี่ยวกับจุดเน้นระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่กำหนดไว้ ดังจะเห็นได้จากผลการพัฒนาตามโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยนักเรียน ปีการศึกษา 2562

ของโรงเรียน โดยการคัดกรองผู้เรียนทั้งระบบ ปรากฏผล ดังนี้

1. นักเรียนระดับชั้นอนุบาลทั้งหมด จำนวน 24 คน มีความเสี่ยงด้านการเรียน จำนวน 2 คน มีความสามารถด้านอื่น ๆ จำนวน 8 คน มีปัญหาด้านสุขภาพ จำนวน 4 คน มีปัญหาด้านสุขภาพจิต และพฤติกรรม จำนวน 4 คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 1 คน และด้านการคุ้มครองนักเรียน มีความเสี่ยง จำนวน 2 คน

2. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 ทั้งหมดจำนวน 184 คน มีความเสี่ยงด้านการเรียน จำนวน 23 คน มีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 13 คน มีความสามารถด้านอื่น ๆ จำนวน 67 คน มีความเสี่ยงด้านสุขภาพ จำนวน 23 คน มีปัญหาด้านสุขภาพ จำนวน 10 คน มีความเสี่ยงด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรม จำนวน 12 คน มีปัญหาด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรม จำนวน 18 คน มีความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจ จำนวน 20 คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 12 คน ด้านการคุ้มครองนักเรียนมีความเสี่ยง จำนวน 7 คน ด้านการคุ้มครองนักเรียนมีปัญหา จำนวน 1 คน ด้านการใช้สิ่งเสพติดมีความเสี่ยง จำนวน 1 คน ด้านเพศมีความเสี่ยง จำนวน 11 คน ด้านเพศมีปัญหา จำนวน 1 คน และด้านอื่น ๆ มีความเสี่ยง จำนวน 1 คน

3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ทั้งหมดจำนวน 125 คน มีความเสี่ยงด้านการเรียน จำนวน 7 คน มีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 4 คน มีความสามารถด้านอื่น ๆ จำนวน 73 คน มีความเสี่ยงด้านสุขภาพ จำนวน 14 คน มีปัญหาด้านสุขภาพ จำนวน 6 คน มีความเสี่ยงด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรม จำนวน 12 คน มีปัญหาด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรม จำนวน 4 คน มีความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจ จำนวน 14 คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 6 คน ด้านการคุ้มครองนักเรียนมีความเสี่ยง จำนวน 3 คน ด้านการคุ้มครองนักเรียนมีปัญหา จำนวน 1 คน ด้านการใช้สิ่งเสพติดมีความเสี่ยง จำนวน 0 คน ด้านเพศมีความเสี่ยง จำนวน 13 คน ด้านเพศมีปัญหา จำนวน 1 คน และด้านอื่น ๆ มีความเสี่ยง จำนวน 0 คน

4. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 ทั้งหมดจำนวน 59 คน มีความเสี่ยงด้านการเรียน จำนวน 0 คน มีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 0 คน มีความสามารถด้านอื่น ๆ จำนวน 38 คน มีความเสี่ยงด้านสุขภาพ จำนวน 6 คน มีปัญหาด้านสุขภาพ จำนวน 0 คน มีความเสี่ยงด้านสุขภาพจิต และพฤติกรรม จำนวน 4 คน มีปัญหาด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรม จำนวน 3 คน มีความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจ จำนวน 1 คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 1 คน ด้านการคุ้มครองนักเรียนมีความเสี่ยง จำนวน 0 คน ด้านการคุ้มครองนักเรียนมีปัญหา จำนวน 0 คน ด้านการใช้สิ่งเสพติดมีความเสี่ยง จำนวน 0 คน ด้านเพศมีความเสี่ยง จำนวน 7 คน ด้านเพศมีปัญหา จำนวน 1 คน และด้านอื่น ๆ มีความเสี่ยง จำนวน 0 คน

จากข้อมูลการคัดกรองนักเรียนทั้งหมด จำนวน 392 คน สามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีความเสี่ยงด้านการเรียน จำนวน 32 คน มีปัญหาด้านการเรียน จำนวน 19 คน มีความสามารถด้านอื่น ๆ

จำนวน 176 คน มีความเสี่ยงด้านสุขภาพ จำนวน 216 คน มีปัญหาด้านสุขภาพ จำนวน 329 คน มีความเสี่ยงด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรม จำนวน 29 คน มีปัญหาด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรม จำนวน 29 คน มีความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจ จำนวน 35 คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 20 คน ด้านการคุ้มครองนักเรียนมีความเสี่ยง จำนวน 12 คน ด้านการคุ้มครองนักเรียนมีปัญหา จำนวน 2 คน ด้านการใช้สิ่งเสพติดมีความเสี่ยง จำนวน 1 คน ด้านเพศมีความเสี่ยง จำนวน 31 คน ด้านเพศมีปัญหา จำนวน 3 คน และด้านอื่น ๆ มีความเสี่ยง จำนวน 1 คน เมื่อพิจารณารายละเอียดของสารสนเทศ จากการคัดกรองนักเรียนตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนดังกล่าว จะพบว่า นักเรียนยังจะต้องได้รับการพัฒนา และให้ความช่วยเหลือตามสภาพความเสี่ยงและสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างเร่งด่วน โดยผู้ประเมินได้ตระหนักในสภาพปัญหาและความสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น จึงได้ร่วมกับครูและบุคลากรทางการศึกษา คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และผู้ปกครองนักเรียน จัดทำโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ขึ้น เพื่อดำเนินการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยได้กำหนดไว้ในแผนกลยุทธ์การบริหารโรงเรียน และปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ 2563 ทั้งนี้ เพื่อสะท้อนผลการดำเนินงาน และผลสำเร็จในการดำเนินงาน มีผลการดำเนินงานที่ต้องตามหลักการที่กำหนดไว้ ผู้ประเมิน จึงได้ดำเนินการประเมินโครงการ โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินแบบซิปปี้ (CIPP Model) ของแดเนียล แอล.สตัฟเฟิลบีม (Danial L.Stufflebeam,1983 : 169 –179 ; อ้างถึงใน พิสนุ พงศ์ศรี,2553 : 88) เพื่อประเมินด้านสภาพแวดล้อม (Context Evaluation) ประเมินด้านปัจจัยนำเข้า (Input Evaluation) ประเมินด้านกระบวนการ (Process Evaluation) และประเมินด้านผลผลิต (Product Evaluation) ของโครงการ ซึ่งจะทำได้สารสนเทศที่ครอบคลุมในทุกประเด็น ผู้ประเมินและผู้ที่เกี่ยวข้อง สามารถนำสารสนเทศจากการประเมินไปใช้ในการปรับปรุง พัฒนาโครงการให้มีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เอื้อประโยชน์แก่ทุกฝ่ายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการประเมิน

การประเมินโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 มีวัตถุประสงค์ของการประเมิน ดังนี้

1. เพื่อประเมินสภาพแวดล้อม (Context Evaluation) โครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563
2. เพื่อประเมินปัจจัยนำเข้า (Input Evaluation) โครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563
3. เพื่อประเมินกระบวนการดำเนินงาน (Process Evaluation) โครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563

4. เพื่อประเมินผลผลิต (Product Evaluation) โครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ได้แก่

4.1 ผลผลิตโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 เกี่ยวกับคุณภาพของการดำเนินการโครงการตามความคิดเห็นของครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.2 ผลผลิตโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 เกี่ยวกับผลที่เกิดกับนักเรียน ตามความคิดเห็นของครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.3 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครอง ครูและบุคลากรทางการศึกษา และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีต่อการดำเนินโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563

4.4 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการดำเนินโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563

ความสำคัญของการประเมิน

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช

2. เป็นแนวทางในการส่งเสริม และประสานความร่วมมือระหว่างครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ชุมชนและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช

3. ทำให้ทราบผลการประเมินโครงการและปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ของโครงการเพื่อการปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริม และประสานความร่วมมือในการป้องกัน ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด

ขอบเขตของการประเมิน

การประเมินโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ผู้ประเมินได้ กำหนดขอบเขตของการประเมิน ไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การประเมินโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราช ปัญญาณุกุล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ในครั้งนี้ ผู้ประเมิน ได้ประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินแบบซิปปี้ (CIPP Model) ของแดเนียล แอล. สตัฟเฟิลบีม (Danial L.Stufflebeam, 1983 : 169 –179 ; อ้างถึงในพิสนุ พงศ์ศรี, 2556 : 88) ประกอบด้วยประเด็นการประเมิน 4 ประเด็น คือ

1. การประเมินสภาพแวดล้อม ได้แก่ ความต้องการจำเป็นในการดำเนินโครงการ ความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ ความสอดคล้องกับนโยบายของหน่วยงานต้นสังกัด และความเป็นไปได้ของโครงการ

2. การประเมินปัจจัยนำเข้า ได้แก่ ความพร้อมของบุคลากร ความเพียงพอของงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และอาคารสถานที่ ความพร้อมของนักเรียน และหน่วยงานที่สนับสนุนโครงการ

3. การประเมินกระบวนการดำเนินงาน ได้แก่ การวางแผน การดำเนินงานกระบวนการ และขั้นตอนการดำเนินงาน บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการในระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน การประเมินผล และการนำผลไปปรับปรุงและพัฒนา

4. การประเมินผลผลิต ได้แก่

4.1 ผลผลิตโครงการเกี่ยวกับคุณภาพของการดำเนินการโครงการ ตามความคิดเห็นของครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.2 ผลผลิตโครงการเกี่ยวกับผลที่เกิดกับนักเรียน ตามความคิดเห็นของครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.3 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครอง ครูและบุคลากรทางการศึกษา และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีต่อการดำเนินโครงการ

4.4 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการดำเนินโครงการ

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการประเมินครั้งนี้ รวมจำนวนทั้งสิ้น 835 คน ประกอบด้วย ครู และบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญาณุกุล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 จำนวน 82 คน นักเรียน จำนวน 369 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 369 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 คน

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 465 คน ประกอบด้วย ครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งหมด จำนวน 70 คน นักเรียน จำนวน 191 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 191 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 13 คน

3. ระยะเวลาการประเมิน

ผู้ประเมินกำหนดระยะเวลาการประเมินโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ดังนี้

1. ด้านสภาพแวดล้อม ประเมินก่อนดำเนินการประเมินระหว่างวันที่ 10 – 20 มีนาคม 2563
2. ด้านปัจจัยนำเข้า ประเมินก่อนการดำเนินการประเมินระหว่างวันที่ 21 – 25 มีนาคม 2563
3. ด้านกระบวนการ ทำการประเมินระหว่างดำเนินการประเมินตั้งแต่วันที่ 16 พฤษภาคม 2563 – วันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2564
4. ด้านผลผลิต ทำการประเมินหลังการดำเนินการประเมินระหว่างวันที่ 2 – 20 มีนาคม 2564

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน เกี่ยวกับการประเมินโครงการในครั้งนี้ ผู้ประเมินจึงได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ ไว้ดังนี้

1. โครงการ หมายถึง โครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ที่ผู้ประเมินนำมาใช้ในการประเมินเพื่อตรวจสอบผลการดำเนินงาน ทั้งในด้านสภาพแวดล้อม ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิตของโครงการ

2. การประเมินโครงการ หมายถึง กระบวนการเก็บรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานโครงการ เพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจ ให้คุณค่าต่อโครงการ และการปรับปรุงการดำเนินงานโครงการให้มีประสิทธิภาพของโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ที่ผู้ประเมินดำเนินการ

3. สภาพแวดล้อม หมายถึง ความต้องการจำเป็นในการดำเนินโครงการ ความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ ความสอดคล้องกับนโยบายของหน่วยงานต้นสังกัด และความเป็นไปได้ของโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ที่ผู้ประเมินดำเนินการ

4. ปัจจัยนำเข้าของโครงการ หมายถึง ความพร้อมของบุคลากร ความเพียงพอของงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และอาคารสถานที่ ความพร้อมของนักเรียน และหน่วยงานที่สนับสนุนโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ที่ผู้ประเมินดำเนินการ

5. กระบวนการดำเนินโครงการ หมายถึง การวางแผน การดำเนินงาน กระบวนการ และขั้นตอนการดำเนินงาน บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการในระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน การประเมินผล และการนำผลไปปรับปรุงและพัฒนาของโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ที่ผู้ประเมิน ดำเนินการ

6. ผลผลิตของโครงการ หมายถึง ปริมาณและคุณภาพที่ได้จากการดำเนินโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ได้แก่ คุณภาพของการดำเนินการโครงการ ผลที่เกิดกับนักเรียน ความพึงพอใจของผู้ปกครอง ครูและบุคลากรทางการศึกษา และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีต่อการดำเนินโครงการ และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการดำเนินโครงการ

7. ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน หมายถึง กระบวนการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน 4) การป้องกันและแก้ไขปัญหา และ 5) การส่งต่อ เพื่อให้ให้นักเรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีภูมิคุ้มกันทางด้านร่างกาย และจิตใจที่เข้มแข็ง มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีทักษะการดำรงชีวิต โดยใช้วิธีการและเครื่องมือที่ชัดเจน ในรูปแบบของคณะกรรมการดำเนินการเป็นทีมนำ (คณะกรรมการอำนวยการ) ทีมทำ (คณะกรรมการดำเนินการ) และทีมประสาน (คณะกรรมการประสานงาน) จากการประสานความร่วมมือระหว่างครูที่เกี่ยวข้อง ผู้ปกครองหรือบุคคลภายนอกที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งเป็นการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ที่ผู้ประเมินดำเนินการ

8. ครูและบุคลากรทางการศึกษา หมายถึง ผู้บริหาร ข้าราชการครู และพนักงานราชการ โรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 จำนวน 82 คน

9. คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2562 ของโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 จำนวนทั้งหมด 15 คน

10. ผู้ปกครอง หมายถึง บิดาหรือมารดา หรือผู้ที่นักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 อาศัยอยู่ด้วยเป็นประจำ และมีชื่อในฐานะผู้ปกครอง ในทะเบียนนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 รวมทั้งสิ้นจำนวน 369 คน

11. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 รวมทั้งสิ้น จำนวน 369 คน

12. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือความคิดเห็นที่พึงพอใจของครู และบุคลากร นักเรียน ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีต่อการดำเนินงานโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 ที่ผู้ประเมินดำเนินการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การประเมินโครงการพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนนครศรีธรรมราชปัญญานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2563 จะช่วยให้ได้รับประโยชน์ ดังนี้

1. ครูและบุคลากร ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้อง มีข้อมูลพื้นฐานจำเป็นของนักเรียนที่สามารถนำไปใช้ในการดำเนินการวางแผน ส่งเสริม พัฒนา ป้องกันและแก้ไขปัญหา และพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลดีต่อการพัฒนาของสถานศึกษามากยิ่งขึ้น

2. นักเรียนได้รับการดูแล ช่วยเหลือพัฒนาได้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นเฉพาะรายอย่างถูกต้อง ซึ่งจะส่งผลดีต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ศักยภาพการเรียนรู้ ความสามารถและทักษะอื่นได้อย่างเหมาะสม

3. ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษาของโรงเรียน มีความพึงพอใจ มีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อโรงเรียนในการส่งบุตรหลานมาเรียนมากขึ้น